

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀφειλόμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20 Φόλλα προηγουμένως ἐπὶ, Α' καὶ Β' περιόδου τιμώνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδουαίτου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῆ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαΐου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 23

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:

Ἐτήσια... δρ. 8,—

Ἐξάμηνος... > 4,50

Τριμηνος... > 2,50

Ἐξωτερικοῦ:

Ἐτήσια φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος > > 5,50

Τριμηνος > > 3,—

Ἄι συνδρομαὶ ἀρχίζονται τὴν 1ην ἰκτίου μηνός

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος



Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΜΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΝΟΠΡΑΚΤΗ ΤΟΥ ΔΙΣΤΗΜΟΥ ΣΟΥΗΔΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΠΕΛΙΟΥ (')

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΧΡΥΣΗ, ἡ Ἀκίδα τοῦ ἡλίου. ΒΟΡΕΑΣ, ὁ Ἄνεμος. ΜΙΑ ΓΡΗΛΑ χωριότισσα.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἐξοχικὸν δρόμον πρὸς τὴν πόλιν... Ἡ ΧΡΥΣΗ εἶνε ἕνα ὄμορφον οὐρανίου ἀστέρος...

Ἡ ΧΡΥΣΗ εἶνε ἕνα ὄμορφον οὐρανίου ἀστέρος... ΧΡΥΣΗ, μόνη: — Νὰ λοιπὸν πρὸς τὴν πόλιν!

ΧΡΥΣΗ, μόνη: — Νὰ λοιπὸν πρὸς τὴν πόλιν! Εἶνε τὸς καιρὸς ἀφ' οὗ εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ τὸ καταπράσινον αὐτὸ δάσος!

(') Ἰδε σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.

κόρες, ποῦ τὲς στέλνει νὰ ζεστάνουν τοὺς πλανητῆς σου καὶ τὰ φεγγαριά σου...

ξανακίση; Ἐ! μικρὴ μου λυγαριά, δὲ βαρέθηκες πιά τὸν ὑπνο; Σπάσου νὰ σε κυντάξω! νὰ σε ζεστάνω!... Νά, νά!



Ἡ Χρυσή.

ριμένω*) Ἐθνηκὴ Ψυχὴ (εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς εἰμπορεῖ τώρα νὰ λαμβάνη μέρος, ὡς ἀδελφὸς κωνσταντινουπόλεως...)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκάται: ἔξ Ἀθηναίων καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 18 Μαΐου, ἐκ τῶν Ἐπαρχιωτῶν μέχρι τῆς 25 Μαΐου, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 12 Ἰουνίου.

219. Δεξιόγραφος. Ζώου κραυγὴν μὲ σύμφωνον... 220. Στοιχειόγραφος. Ἐπὶ φοβερὸν τίτλον ἄνο γράμματ' ἀπαρτῶ...

221. Ἀναγραμματισμός. Ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ λύσῃς... 222. Δημιῶδες πρόβλημα. Τρεῖς ἑνδεκά, τρεῖς δωδέκα, τρεῖς δεκάπεντε κ' ἑνδεκά...

223. Ρόμβος. 1.—Μέσ' ἔς τὸ βράβαρον θά μάθῃς... 2.—Στὸ σκοτάδι μου θά πάθῃς...

4.—Ἐν ἐκ τῶν ἐπισημάτων... 224. Κρυπτογραφικόν. 1 2 3 4 5 6 7 8 = Ζῶον. 2 1 2 8 = Θεός.

225. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος. Ἐὰν καθίσῃ φρόνιμα, μικρὴ Μάρτις, εἰς τὸ βράδυ, θά σοῦ δώσω νὰ φᾶς κάτι τί, ποῦ ξέρω πῶς σ' ἀρέσει.

226. Διπλὴ Ἀκριστοχίς. Τῶν ζητουμένων λέξεων ἂν λάβῃς τάχυτα, τὸν ἥρωα ποῦ ἔγραψες... 227. Ἀλλοσύμφωνος. ἦ- εὐ- α-ει- η- ω-αι.

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 16. 150. Θεμιστοκλής (Θέμις τό, κλεις.)—151. Σπόρος-Πόρος.—152. Στρατὸς-ἄρτος.

219. Δεξιόγραφος. Ζῶου κραυγὴν μὲ σύμφωνον ΚΑΙ ΑΡΚΑΣ... 220. Στοιχειόγραφος. Ἐπὶ φοβερὸν τίτλον ἄνο γράμματ' ἀπαρτῶ...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ Πρὸς τὸν Ἕλληρικὸν μικρόκοσμον τῆς Διαπλάσεως. Ἀπὸ τὰ ἀιματοδρεχθέντα χρώματα τῶν ἀκρωτιῶν τῆς Ρόδου...

Ἰδρύθη ἐν Χαλκίδι Σύλλογος ἡ «Νεολαία» πρὸς εὐρύτατην διδασίαν τῆς Διαπλάσεως καὶ ἐγγραφὴν ἀπόρων παίδων...

Συγχαιροῦμεν Χασανάκι διὰ τὸ ἀπονεμηθῆναι αὐτῷ παράσημον τοῦ Τάγματος «Γαζουτενικέ».—Ἡ Παρὰ. (I, 84)

ΕΒΔΟΜΗΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 20 ΦΥΛΛΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ *Αθ. Σημητιοῦ, Καλλιόπη Ε. Α. Αὐτὴ, Εὐφρ. Γ. Παπανικολάου, Δημήτρ. Ν. Κατσάρας, Γ. Α. Καραγιάννης, Θρασ. Ἀγιοκλάδης, Θ. Κ. Κυριακίδης, Μελλοῦσα Νικήτρια...

ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΑΝΑΡΟΥ. Η. Δ. Πααχάλης. ΒΟΛΟΥ. Γεώργ. Ν. Φυντικίνας. ΚΑΛΑΜΙΝΩΝ. Σ. Γ. Κωστοπούλου...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ Χαρίκλεια Πεντακότ, Παναετία Ζουρούνη, Ἐδνίκη Κ. Μπούου, Χρῆστ. Γ' Παππάς. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ *Ολίγα Γ. Βράβου...

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Τὸν εὐχνοῦσαν ὀρθῶν τὴν λύσιν τὰ ὄμορφα ἐπισημάνει εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλεχθήσαν κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς τρεῖς ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΕΥ...

Ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ λύσῃς... Ἐπιτέλους τὸ κατώρθωσα. Καὶ τώρα, τί ἄλλο νὰ κάμω γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα; Νὰ γοιδέψω λιγάκι αὐτὴ τὴ λιποθυμισμένη λυγαριά, γιὰ νὰ τὴν κάμω νὰ...

(Με χροάν:) Μπα; ξύπνησες κηόλα; Δε στώλεγα;... Αρχισες, βλέπω, να πετάς και βλαστούς... Μπαράσο σου!... Αλλά κάθισες φρόνιμα τώρα... Ακούω ένα άσχημο κρότο... Σα μία σοκάνα στις κορφές των δένδρων... Α! θα είναι ο Βορέας! Τη γνωρίζω ἐγὼ τὴ σοκάνα του!... Φυλλάξου, γιατί ἂν σ' εὗρη στη μέση, σε μάδηςε τὸ κακόπαιδο. Νάτος κηόλα!

ΒΟΡΕΑΣ:—'Εγὼ σηκῶνω ὡς ἐκεῖ— πάνω στὰ μεσοούρανα, τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ ἀφορισμένα.
ΧΡΥΣΗ:—Κ' ἐγὼ μπορῶ νὰ τὰ καταβῶσω.
ΒΟΡΕΑΣ:—'Εγὼ βάζω στὸ κυνήγι τὰ σύννεφα.
ΧΡΥΣΗ:—Κ' ἐγὼ τὰ σκορπίζω.
ΒΟΡΕΑΣ:—'Εγὼ σκεπάζω τὴ γῆ μὲ χιόνια, ποῦ τὰ κάνω νὰ χοροπηθοῦν σάν τρελλά.

τάξω τόσω δυνατά, ποῦ θὰ μαδῆση ὄλο τὸ μαλλί της, καὶ θὰ ἰδῆς τίς τοῦσφες νὰ πετοῦν τριγύρω σου σάν τὰ χιόνια. (Τὴν παίρνει.)
Η ΓΡΗΑ:— Βοήθεια! βοήθεια! Κλέφτες! ληστές!... (Σεφανίζει:!) Χωροφύλακες!... ἐδῶ!...
ΒΟΡΕΑΣ (Τὴν τρανιάζει):—'Ελα! Μοῦ τὴ δίνεις ἢ ὄχι; Τὴ θέλω, σοῦ εἶπα, καὶ θὰ τὴν πάρω! Βγάλ' τὴ γρήγορα! Βγάλ' τη, σοῦ λέω!

ΧΡΥΣΗ:—Κ' ἐγὼ λυό-νω τὰ χιόνια σου.
ΒΟΡΕΑΣ:—'Εγὼ σαρό-νω τὸν κόσμο.
ΧΡΥΣΗ:—Κ' ἐγὼ τὸν ξαναειδῶ.
ΒΟΡΕΑΣ:— Σκοτώνω ἐγὼ!
ΧΡΥΣΗ:—Κ' ἐγὼ δίνω ζωὴ!
ΒΟΡΕΑΣ:— Καλὲ ἰδέ-τε τί ἐγώτισμ ποῦ τὸν ἔχει αὐτὸ τὸ κορίτσι!
ΧΡΥΣΗ:— 'Ο δικός σου δὲν κάνει παρακάτω' μὲ τὴ διαφορά πὼς ἐσὺ ἄδικα καυχιέσαι.



Ὁ Βορέας.

Η ΓΡΗΑ, ἀντιστέκεται:— 'Ὀχι! ὄχι!... Ποτέ! ὁ πρῶτος ἦταν δικός μου, σοῦ λέω! 'Ασε με, κλέφτη, πα-ληόπαιδο, μάγκα, μὴ σὲ σκίσω μὲ τὰ νόγια μου!
ΒΟΡΕΑΣ, τὴν ἀφήνει:— Νύχια ἢ παλιόγρηγα! Οὐτε γάτα!... 'Αἱ νὰ γα-θηῖς! μ' αἰμάτωσες!... κακοῦργα!...
ΧΡΥΣΗ, πλησιάζει:— Λοιπόν, Βο-ρέα; Πὼς πάει τὸ στοίχημα;
ΒΟΡΕΑΣ:— Δὲν ἔκαμα τίποτα! Καμμια θύελλα καὶ κανένας ἀνεμοστρό-βηλος δὲν θάταν ἱκανὸς νὰ νικήση αὐτὴ τὴν παλιόγρηγα. Πολεμάει σὰ λυσσα-σμένη.
Η ΓΡΗΑ, κουκουλώνεται μὲ τὴ γούνα της περισσότερο:—'Ὀχι! δὲ θὰ μοῦ τὴν πάρης, μάγκα! 'Αλλος τόσος νὰ γίνης, δὲ θὰ μοῦ τὴν πάρης!... Βορρρ! τί κρύο ποῦ κάνει! παγώνει τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου!

ΒΟΡΕΑΣ:—Βάζουμε στοίχημα λοι-πὸν νὰ ἰδοῦμε;
ΧΡΥΣΗ:— Μάλιστα. 'Εκεῖ πέρα, εἰς τὸ δρόμο, περνᾷ μιὰ φτωχὴ γρηούλα. Τρέμει ἀπὸ τὸ κρύο καὶ εἶνε κουκουλωμένη μὲ μιὰ παλιόγυονα.
'Ὅποιοι ἀπὸ τοὺς δύο μᾶς κάμη τὴ γρηά νὰ βγάλῃ τὴ γούνα της, θὰ εἶνε ὁ δυνατώ-τερος καὶ θὰ κερδίση τὸ στοίχημα.
ΒΟΡΕΑΣ:— Πο-λὺ καλὰ. Καὶ θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ τρα-βῆξῃ ἐνα φτερό ἀπὸ τίς φτερούγες τοῦ ἄλ-λου. Θὰ σὲ μαδῆσω, Χρυσή μου, καὶ νὰ τὸ ξέρης!



Ἡ γρηά μὲ τὴ γούνα.

ΧΡΥΣΗ, κινεῖ τὴ γρηά ἐλαφρὰ στὸν ὄμο:— Κρυώνει πολύ;
Η ΓΡΗΑ:— Καὶ τί σὲ νοιάζει ἐσένα; Μήπως μπορεῖς νὰ μὲ ξεστάνης; 'Ασε με ἢ συχη, κορίτσι μου!
ΧΡΥΣΗ:— Πρέ-πει νὰ εἶσαι ὀλομό-ναχη εἰς τὸν κόσμο, ἔ; Κανένας δὲν θὰ σὲ νοιάζεται... Καυμέ-νη γρηούλα!... 'Ε, πὼς παῆς; ξεστάθηκες λίγο;
Η ΓΡΗΑ:— Λι-γάκι... 'Η γούνα, βλέπεις...

ΒΟΡΕΑΣ, ὁ ἀνεμος, ἐνα πολὺ ζωηρὸ παιδί, εἰσβάλλει σὴ σηκῆ μὲ τὴ σοκάνα του. Τρέχει, ἀηδᾷ, φωνάζει, κάμνει θόρυβο μεγάλο:— 'Εμ-περὸς καὶ γρήγορα!.. Μᾶρς!.. Φύλλα, κλαδιά, κουκουνάρια τῶν πεύκων, δρόμο! Μὴ στέκασθε οὔτε σσιγιμή! Μὴν κάθεσθε στὸν ἥλιο σάν τεμ-πέλιδες! Δρόμο! Καλέ, τί χελεύα ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ κό-σμος; 'Εγὼ θὰ τὸν κάμω τώρα νὰ πάθῃ τὰ πόδια του! (Τραγουδεῖ:)
Ψηλά ψηλά στὸν οὐρανὸ Καὶ πέρα στὸν ὠκεανὸ, Σὲ θάλασσες καὶ σὲ στεριές Σ' ὄλες τοῦ κόσμου τίς μεριές, Σὰ θύελλα πετᾶτε! Τὴν ροδοδάκτυλη Αὐγὴ Ποῦ τὴ δεξιάζει ὄλ' ἡ γῆ Νὰ εὗρετε τρεχάτε!

Μπα, μπα! τί βλέπω; 'Η Χρυσή, ἢ βασιλοπούλα, ἢ Ἀκτιδα τοῦ ἡλίου, ἐτί-μησε καὶ πάλι τὴ γῆ μὲ τὴν εὐγενική της παρουσία; Πὼς τὰ κατάρφες λοιπὸν νὰ περάσης ἀπὸ τόσα σύννεφα; Δὲν ἐφάντα-ζόμου, ἀλήθεια, πὼς τὰ ροδοκόκκινα δακτυλάκια σου θὰ εἶχαν τὴ δύναμι νὰ τὰ σκίσουν!
ΧΡΥΣΗ:— Καὶ ὅμως, γιὰ νὰ μὲ βλέπης ἐδῶ, θὰ πῆ πὼς τὸ κατῶρθωσα. Νομίζεις πιά ὅτι ἐσὺ εἶσαι στὸν κόσμο κι' ἄλλος δὲν εἶνε! 'Εγὼ ὅμως γνωρίζω κάποιον ποῦ εἶνε πολὺ δυνατώτερος ἀπὸ σέ.
ΒΟΡΕΑΣ:— 'Αλήθεια; Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κάποιος, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ ρωτήσω;
ΧΡΥΣΗ:— 'Ο κάποιος αὐτὸς εἶνε κάποιος. 'Εγὼ!
ΒΟΡΕΑΣ:— 'Εσύ; χά, χά, χά! (Γελᾷ, πηδᾷ, κινεῖ τὴ σοκάνα του:)' Ὀχι δά! 'Εσύ! τί ἀστεῖο! 'Αφοῦ λοιπὸν εἶ-σαι τόσο δυνατὴ, ἔλα, ἄς πιαιοῦμε ἀπὸ τὰ δάκτυλα καὶ ἄς ἰδοῦμε ποῖος θὰ τρα-βῆξῃ τὸν ἄλλον ἀπάνω του.
ΧΡΥΣΗ:—'Ὀχι, εὐχαριστῶ, δὲ μοῦ χρειάζεται... Θέλεις ὅμως νὰ βάλωμε ἐνα στοίχημα;
ΒΟΡΕΑΣ:— Τί στοίχημα; Δὲν ξέ-ρεις λοιπὸν πὼς ἐγὼ ἀναποδογυρίζω τὰ μεγαλείτερα δάση;
ΧΡΥΣΗ:—Κ' ἐγὼ τὰ ξαναφέρνω στη θέσι τους.

ΧΡΥΣΗ:—Αὐτὸ πιά θὰ τὸ ἰδοῦμε!
(Παρονοιάζεται ἢ ΓΡΗΑ χωριάτισσα)
ΒΟΡΕΑΣ:— 'Ε, κυρά! Ποῦ τὴν ἔλκεψες τὴ γούνα;
Η ΓΡΗΑ:— Μὲ συμπαθάει ἢ εὐγε-νία σου, μὰ ἐγὼ εἶμαι τίμια γυναίκα. Αὐτὴ ἡ γούνα εἶνε δική μου. Τὴν ἔκαμα μὲ τὸ τομάρι τοῦ τραγού μου, ποῦ πῆγε καὶ σκοτάθηκε μοναχός του, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια, κερατίζοντας δεξιᾶ κι' ἀριστερά.
ΒΟΡΕΑΣ:— 'Ἐτσι ἔ; Καλὲ τί μᾶς λές! 'Εγὼ δὲν τάκούω! Δικὴ σου ἢ μή, θέλω τὴ γούνα. Δός μου τη! 'Ἐλα! ἂν δὲ μοῦ τὴ δώσης μὲ τὸ καλὸ, θὰ σοῦ τὴν πάρω μὲ τὴ βία. Καὶ θὰ σὲ τρα-

γάκι... 'Η γούνα, βλέπεις...
ΧΡΥΣΗ, τὴν κοιτάζει εἰς τὰ μάτια:— Ναι, βέβαια, ἢ γούνα... Καὶ πὼς περα-σες ὄλο τὸ χαιμῶνα; Φαντάζομαι πόσο θὰ ὑπέφερες μ' ἐκεῖνα τὰ κρύα!...
Η ΓΡΗΑ:—'Ε, ὅπως νὰ πῆς! 'Εύλα εὗρισκα στὸ λόγγο, μὰ τὸ φαγι δὲν ἦταν τόσο ἀσθονο... 'Εσύ ὅμως φαίνεσαι πολὺ καλὸ κορίτσι... 'Η καρδιά μου ξεπαγώ-νεται καὶ ξεσταίνεται σὰ με κυττάζης ἔτσι μὲ τὰ γλυκά σου μάτια.
ΧΡΥΣΗ:—'Α μπα! εἶνε ἀπὸ τὴ γούνα... 'Αλήθεια, τί καλὸ πράγο ποῦ τὸν εἶχες, νὰ σὲ ξεσταίνῃ ἀκόμα, δε-καπέντε χρόνια μὲ τὸ θανάτῳ του!...
Η ΓΡΗΑ:— Ναι, βέβαια, δὲ σοῦ

λέω... καλὴ ἢ γούνα' μὰ τὸ χαιμῶνα, εἰς τὰ μεγάλα κρύα, δὲ μὲ ξεσταίνει καὶ τόσα τὴν ἀνοίξῃ πάλι πολλές φορές μὲ μουσκέυι εἰς τὸν ἰδρωτά.
ΒΟΡΕΑΣ:— Γρηά, τὸ νοῦ σου! εἶνε κλέφτρα, θέλει νὰ σοῦ πάρῃ τὴ γούνα!
Η ΓΡΗΑ:— Σώπα ἐσύ! ἔξάνιο! 'Εγὼ τὸ τομάρι μου τὸ φυλάω καλὰ. Καὶ ξέρω νὰ διακρίνω τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ μάτια! Αὐτὴ εἶνε καλὸ κορίτσι!
ΧΡΥΣΗ, τὴν κοιτάζει:— 'Τὸ καλόδι σου θὰ εἶνε κρύο καὶ ἔρημο' ἀλήθεια; γιὰτί δὲν παίρνεις κανένα καλὸ κορίτσι νὰ σε νοιάζεται; Ὄχι σοῦ κτενίτζε τάσπρα σου μαλλιά, θὰ σὲ παρηγοροῦσε ὅταν θὰ ἦσουν λυπημένη, θάπαιζε μαζί σου ὅταν θὰ ἦσουν χαρούμενη, θὰ σοῦ ἔλεγε ὠραία τραγού-δια καὶ θὰ κρατοῦσε τὰ παγωμένα χέρια σου μέσα εἰς τὰ χεῖρά σου τὰ ξεστά. 'Ἐτσι δὲν θὰ ἀισθανόσουν πιά κρύα τὴν καρ-διά σου.
Η ΓΡΗΑ, βάζει τὸ χεῖρ της μπροστά σὰ μάτι της:— 'Α! πὼς λάμπ' ἢ μα-τιά σου καὶ πὼς ξεσταίνει! 'Ὄς τὰ κατᾶ-βαθα τῆς ψυχῆς μου μπαίνει ζέστη, κα-θὼς μὲ κοιτάζεις καὶ μοῦ μιλάς... Πφ! πφ! πὼς ξεσταίθηκα!... 'Ἰδρωσα! Δὲ μπορῶ πιά νὰ βαστάξω... θὰ βγάλω τὴ γούνα μου. Βόηθησέ με! (Βγαίνει τὴ γού-νά της, ἐνῶ ἡ Χρυσὴ τὴν βοήθει).
ΧΡΥΣΗ:— Βορέα, ἔχασες τὸ στοί-χημα! σοῦ βγάλω ἐνα φτερό ἀπὸ τὴ φτε-ροῦγά σου!
ΒΟΡΕΑΣ, μὲ κατεβαμένη μούτρα:— Ναι, ἐκέοδισες, τὸ βλέπω. Μὰ δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου! Ὑπάρχει λοιπὸν εἰς τὸν κόσμο κάτι τι δυνατώτερο ἀπὸ τὴ δύναμη;
ΧΡΥΣΗ:—'Ὄ, ναι! 'Η κλωσόνη! 'Ἐλα, γρηούλα! 'Εγὼ γιὰ νὰ σ' ἀντα-μείψω, θὰ πλημμυρίσω τώρα τὸ φτωχὸ καλυθάκι σου μὲ ὄλογορο σοῦς! [Ἀδύλατα] (Παράφρασις). ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η 5ῃ ΜΑΪΟΥ

Ἀγαπητοί μου,



μας πλανήτην, ὄχι μόνον δὲν θὰ σᾶς γράψω ἀλλῆν ἐπιστολήν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν α-

κομὴ ποῦ σᾶς γράφω σήμερα, δὲν θὰ τὴν διαβάσετε καθόλου...
'Ε καὶ νὰ τὸ ἤξευρα, νὰ ἦμου βέ-βαιος!... Ἀντὶ νὰ εἶμαι τώρα κλεισμένος καὶ νὰ γράφω, θὰ ἐπιγγαίνα νὰ χερῶ ὀ-λίγην ἐξοχὴν εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἀνοι-ξιάτικην ἡμέραν, καὶ νὰποχαιρείσω τὸν κόσμο μὲ τὰ λόγια τοῦ Διάκου: «Γιὰ ἰδῆς καιρὸ ποῦ ἐδιάλεξες ὁ χάρος νὰ μᾶς πάρῃ!...» Ἀλλὰ πὼς τὸ θέλετε ποῦ δὲν πιστεύω τίποτε ἀπὸ αὐτά; Ἀπεναντίας εἶμαι τόσον βέβαιος ὅτι θὰ διαβάσετε καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν μου, ὥστε κατὰ τὸ σύνθεσις θὰ προσέξω νὰ μὴν ἔχη οὔτε ἐν τυπογραφικὸν λάθος. . . Πὼς, θὰ εἰπῆτε: εἶμαι ἀστρονόμος ἐγὼ; καὶ εἶμαι εἰς θέ-σιν νὰ κρίνω κοῖδι ἀπὸ τοὺς ἀστρονόμους ἔχουν δικαίον: οἱ φοβόμενοι καταστρο-φὴν ἢ οἱ προλέγοντες ἀπλήν διασκέδα-σιν μὲ τὸν κομήτην; Ὁχι βέβαια' ἀλλὰ πιστεύω εἰς τὴν σοφίαν καὶ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ. Πὼς εἶνε δυνατὸν νὰ κατα-στρέψῃ εἰς μιαν σσιγιμὴν τὸν ὠραῖον αὐτὸν κόσμο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν τὰ ἐκλεκτότερα τῶν πλάσμάτων του, ἢ λογικὴ ἀνθρωπότης; Ὑπεράνω τῶν φυ-σικῶν νόμων, τοὺς ὁποίους ἐξετάζουν οἱ ἀστρονόμοι, εἶνε ὁ Θεός. Καὶ Αὐτὸς κυβερνᾷ, Αὐτὸς διευθύνει τὸν χορὸν τῶν τεραστίων φαινοῶν, αἱ ὁποῖα τρέχουν εἰς τὸ ἄπειρον.
Δὲν εἰσεύρω πὼς εἶμπορεῖ νὰ σκέπτον-ται ὅσοι φοβοῦνται καὶ ὅσοι τρελλοῦνται ἀπὸ τὸν φόβον τῶν ὀσάκις προλέγε-ται ἢ συντέλεια τοῦ κόσμου (καὶ τώρα, μὲ τὸν κομήτην τοῦ Χάλλεῦ πολλοὶ δυ-στυχεῖς ἐτρελλάθησαν). Ἀλλ' ἐγὼ ὁμο-λογῶ ὅτι περιμένω ἀνυπομονῶς νὰ πε-ράσῃ αὐτὴ ἡ 5 Μαΐου, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἤμφορσω... νὰπολαύσω τὸ θέαμα. Λέγουν δὲ ὅτι θὰ εἶνε κάτι σπάνιον, μο-ναδικόν. Ὁ κομήτης θὰ φαίνεται πλέον τὴν νύκτα, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Μὲ τὴν γιγαντιαίαν οὐρὰν του θὰ δια-σπίξῃ ὄλον σχεδὸν τὸ στερέωμα. Τέσον λαμπροῦς καὶ τόσον μεγάλους κομήτας δὲν βλέπει κανεὶς καθημέραν... Ἀλλῶς τε τὸ θαυμασίον φαινόμενον θὰ εἶνε πλέον ἀμιγῆς καθὲς φόβου. Ὁ κομήτης, ὁ ὁποῖος ἐρχεται ὄλον ἐν πρὸς τὴν γῆν, θάπομα-κρύνεται τότε καὶ θὰ μᾶς ἀποχαιρετᾷ. Καὶ ὁ κίνδυνος θὰ ἔχη πάλιν περάσῃ διὰ ἑβδομηκτὰ τόσα χρόνια...
Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὁ κομήτης φαίνε-ται μόνον τὸ πρωί, εἰς τὴν ἀνατολήν. Πρέπει νὰ ἐξυπνήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὰς τρεῖς διὰ νὰ τὸν ἰδῇ. Μετὰ μιαν ὠραν ὀδύ-ναι. Τὸ ἐπεχειρήσα δύο φορές, ἀλλὰ καὶ τὰς δύο ἡῆρα τὸν οὐρανὸν συν-νεφιασμένον. Πολλοὶ ἄλλοι ὅμως, εὐ-τυχέστεροι, κατῶρθωσαν νὰ ἰδοῦν τὸν κομήτην καὶ νὰ λάβουν μιαν ἰδέαν τῆς ἀγίας λαμπρότητος, τὴν ὁποίαν θὰ παρουσιάσῃ ἀργότερα εἰς τοὺς κα-τοίκους τῆς γῆς. Μία κυρία μάλιστα,

ἢ ὅποια πολὺ τὸν φοβόετο, τὸν εἶδε καὶ... ἑθεραπεύθη ἀπὸ τὸν φόβον της. Παρατηροῦσα τὴν οὐρανὸν σου, διέκρινεν ἀπὸ πίσω ἄστρα.
— Τέσον ἀραιὰ καὶ διαφανῆ εἶνε λοι-πὸν ἡ οὐρά; εὐσυλλογίστη. Καὶ ὅμως αὐτὴ λέγουν ὅτι θὰ σαρώσῃ τὴν γῆν. Ἀλλὰ τί σάρωμα εἶμπορεῖ νὰ γίνη μὲ τόσον ἀύλην σκούπαν;...
Οὕτως ἢ ἄλλως, ἢ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι φοβοῦνται περισσότερον τὸν κομήτην ἐκεῖ-νοι ποῦ δὲν τὸν εἶδαν ἀπὸ ἐκείνους ποῦ τὸν εἶδαν. Τὸν ἀγνωστον ἐχθρὸν τὸν φαντάζεται κανεὶς τρομερώτερον...
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΟΚΚΟΣ ΣΤΑΡΙ

Μέσα στοὺς τόσους σπόρους εἶμ' ἕνας κόκκος στάρι' μίχω μεγάλη χάρι κι' ἀπ' τὸ Θεὸν εὐχὴ! Ἀψήφιστα, τὸ ξέρω, τὰ μάτια μὲ κοιτάζουν καὶ δὲν μὲ λογαριάζουν ὡς καὶ οἱ πεῖδι φτωχοί.
Εἶμαι μικρὸς ποῦ μόλις μὲ πᾶνει ἀνθρώπου χεῖρ χωρὶς καλὰ νὰ ξέρη ἂν κἂν τι κρατῆ' τόσο μικρὸς ποῦ χάμω δὲν πᾶνω διδύλου θέσι καὶ δίχως νὰ πονέσῃ τὸ πόδι μὲ πατεῖ.
Καὶ στοῦ πουλιοῦ τὰ μάτια μικρὸς φαίνωμ' ἀκόμα, μ' ἀρπάζουσιν σὶδ στόμα τὰ πεῖδι μικρὰ πουλιά, καὶ τὸ μικρὸν μερμηγκι ἀκούραστα μὲ σέρνει κι' ἀκούραστα μὲ φέρνει στὴ μερμηγκοφωλιά.
Μέσα στοὺς τόσους σπόρους εἶμ' ἕνας κόκκος στάρι; Μίχω μεγάλη χάρι κι' ἀπ' τὸ Θεὸν εὐχὴ ν' ἀβξάνω, νὰ πληθαίνω, νὰ διπλομεγαλώνω, τὴ ρίζα μου ν' ἀπλώνω στὸ χῶμα τὸ τραχύ.
Καὶ στήν κορφὴν μου ἀπάνω τὸ στάχυ μου προβάλλει καὶ κόκκοι, κόκκοι κι' ἄλλοι εἶνε κρυμμένοι ἐκεῖ καὶ μέσ' εἰς αὐτὸ τὸ στάχυ μὲ τὸ χρυσοῦ χρῶμα ἀνάλεστον ἀκόμα τ' ἀλεύρι κατοικεῖ.
Εἶμαι μικρὸς, τὸ ξέρω, μὰ πλοῦτῃ ἔχω κρυμμένα καὶ τρέφοντ' ἀπὸ μένα καὶ πλοῦσοι καὶ φτωχοί' γιὰτί μέσα στοὺς σπόρους ἐγὼ εἶμαι κόκκος στάρι κι' ἀπ' τὸ Θεὸν εὐχὴ.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων :— Μετὰ μακρὸν χωρισμὸν, ὁ μικρὸς βοημὸς Τιάρκος ἐπανενόσκει τυχαίως τὴν μικρὰν Ζινέτταν, τὴν ἀδελφικὴν του φίλην, μετὰ τὴν ἑποιασάντων οὐκ ἀποδοκίμαστος τῶν βασιλέως τῶν βοημῶν Βοδόγ. Ἡ Ζινέττα εἶχε διαταχθῆ ἀπὸ τὸν Βοδόγ νὰ πορευθῆ τὴν ἀνατολὴν ἐπὶ τῆς ἀλῆς ἡμερῶν τὸν εἶδεν ἐν τῇ Βιέννῃ, δὲν κῆ ἀμίλησεν. Ὁ Τιάρκος ἐρωτᾷ ἂν ἦτο τῶν οὐκ αὐτὴ τὴν ὁποία εἶδεν ἐν τῇ ἀνατολῇ :

— Ἐγὼ ἤμουν, ἐγὼ ! ἀπεκρίθη ἡ Ζινέττα, καὶ νὰ εὖρεσθε πῶσο λυπηθήκα ἐταν σὲ εἶδαν νὰ φεύγη, καὶ πῶσο μετανόησα ποῦ δὲν εὖ εἶδα πῶσο :

Ὁ βασιλεὺς Βοδόγ ὑπέλαβε : — Εἴθετε καλὰ παιδιὰ καὶ οἱ δύο καὶ θάναται μισθῶτε ἀργότερα διὰ τὴν ὑπακοὴν σας !

Ὁ Τιάρκος διηγήθη κατόπιν ὅσα αὐτὸ συνέβησαν ἀφ' ὧν ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν Βοδόγ. Ὅταν ἐβθασεν εἰς τὴν συνάντησίν του μετὸν Ναπολέοντα, μείδιον χαρᾶς καὶ θριάμβου ἐφώτισεν τὴν μορφήν του γέροντος.

Αἱ ἐλπίδες μου πραγματοποιοῦνται γρηγορότερα ἅφ' ὅτι ἐπίστευα, εἶπε. Παιδί μου, τὸ μέλλον ἀνοιγέται ἔμπρός σου λαμπρὸν, καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχεῖς διότι τὸ τεχνασμά μου ἐπέτυχεν. Ἴδού, τώρα εἴσαι ὑπότροφος τοῦ Ἀυτοκράτορος καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ Λυκείου. Ἐμπορεῖς νὰ πορευθῆς εἰς τὸ εἶδος τοῦ Ἀυτοκράτορος τῶν Γάλλων θὰ εἶναι ὁ προστάτης σου !

Ἐνῶ ἐγίνετο αὕτη ἡ συνομιλία, ἡ κυρά — Σαμπῶ, ἡ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ, ἠτοίμασεν ἐν ὠραίων πούντισι, καὶ ὅλοι ἐπῆσαν ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ τῆς πρόοδου τοῦ Τιάρκου, ὑποτρόφου τοῦ Ναπολέοντος.

Ἡ εὐτυχία τοῦ μικροῦ βοημοῦ συνεπλήρωθη, ὅταν ὁ Βοδόγ κῆ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ Ζινέττα μετὰ τῆς οἰκογενείας Σαμπῶ θὰ ἐπῆγαιαν μετ' ὀλίγων νὰ τὸν εὐρουν εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ὁ πεταλωτὴς θὰ ἐγκαθίστατο μετὰ τὸν πόλεμον νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμά του.

— Ἀμὴ σεῖς, ἀφέντη ; ἠρώτησεν ὁ Τιάρκος. Δὲν θάλλεθε ἐντὸ Παρίσι ;

Ὁ γέρων ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του μελαγχολικῶς καὶ ἀπεκρίθη : — Ὁ βασιλεὺς τῶν Βοημῶν δὲν εἰμπορεῖ νὰ σταθῆ πούθενά. . . Ἄλλως τε τὸ τέλος τῆς ἡμέρας πλησιάζει. . . Ὁ προορισμὸς του ἐξεπληρώθη. . . Δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς αἰνιγματώδεις αὐτοῦ λόγους. Ἄλλα καλῶς πῶσιν του καὶ ἐναγκαλισθεῖς μαζί καὶ τὰ δύο παιδιὰ, τοὺς ἔδωσε τὰς τελευταίας συμβουλὰς του.

— Μικροὶ μου φίλοι, τοὺς εἶπε, νὰ ζωὴ πρόκειται νὰ γένη, τώρα διὰ σας. Πάει, τελειώνει αὕτη ἡ βοημικὴ ζωὴ, ἡ ἀπαρτὴς, ἡ ἀλήθεια, ποῦ σὰς ἔκαμεν ἴσως εὐτυχῆ, ἀλλὰ ποῦ σὰς ἐπεφύλασσε θλίβεράς ἡμέρας ἀθλιότητος δι' ἀργότερα. . . Ἡθέλησα, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, νὰ σας κάμω κάτι καλλίτερον ἀπὸ δυστυχισμένους καὶ περιφρονημένους Ἀταιγγάνους.

Σῆνα, Τιάρκο, κατάρθωσα νὰ σὲ προστατεύσουν οἱ Γάλλοι διὰ νὰ γίνης Γάλλος. Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται τώρα, ἀπὸ τὴν ἐπιμέλειάν σου, ἀπὸ τὴν καλὴν διαγωγὴν σου, ἀπὸ τὴν εὐφύαν σου, νὰ προοδεύσης. Ὁ δρόμος τοῦ μέλλοντος εἶνε ἔμπρός σου ἀνοιχτός. Σῆνα, Ζινέττα, οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, εἰς τοὺς ὁποίους σ' ἐμπιστεύομαι, θὰ σὲ κρατήσουν ἕως ὅτου ὁ μικρὸς σου φίλος θὰ γίνῃ ἓνας λαμπρὸς ἀξιωματικός, ἀπὸ ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους τὸ παντοδύναμον χερὶ τοῦ Ναπολέοντος χαρίζεται πλούτη, τίτλους καὶ καμμίαν φορὰν στέμματα. Ἀργότερα θὰ τὸν πάρῃς ἄντρα σου, καὶ θὰ εἴσθε εὐτυχεῖς ὅσον εἰμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον !

— Ὅστε λοιπὸν, ἠρώτησεν ἡ Ζινέττα μετὰ δακρυρομένης μῆτρας, διότι τῆς ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν τὸ ἐπίσημον ὕψος μετ' ὅσῳ τὸν ὀμιλοῦσεν ὁ γέρων ; ὅστε λοιπὸν θὰ μᾶς ἀρίστετε γιὰ πάντα ; δὲν θὰ σας ζαναϊδοῦμε πᾶ πάντῃ ;

Ὁ βασιλεὺς Βοδόγ ἐσκέφθη ὀλίγον. Ἐπειτα διηνοῖσε τὸν μακρὸν του μανδύαν, ἐξέπερσεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν του ἐν μετὰλλιον δεμένον εἰς χρυσῆν, ἀλυσιν, καὶ τὸν ἐπέρασεν εἰς τὸν λαιμὸν τῆς Ζινέττας.

— Σοῦ δίδω, τῆς εἶπε, τὸ ἴδιον χρυσὸ νόμισμα ποῦ ἔδωσα καὶ τοῦ Τιάρκου, τὴ νύκτα ἐκείνη ποῦ τὸν ἀρίσαμεν ἐντὸ μέσῳ τοῦ δρόμου ἀνάισθητο. . . Θυμᾶσαι ; . . . Καὶ τώρα, συλλογισθετε καλὰ καὶ μὴν



«Νέα ζωὴ ἀρχίζει τώρα διὰ σας... (Σελ. 192 στ. β)»

ἐσεύατε ποτὲ αὐτὰ ποῦ θὰ σας ποῦ. Ὅταν θὰ εἴσθε ἐντὸ Παρίσι, ἂν κανένας μεγάλος κίνδυνος σας ἀπειλήσῃ ποτέ, εἴτε τὸν ἓνα σας εἴτε τὸν ἄλλον, θὰ πάτε εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, ποῦ βρίσκεται ἐντὸ Πουασονιέρα, ἐπάνω ἐντὸ δρόμῳ ποῦ πηγαίνει ἐντὸ χωριουδάκι Κλιβιακούρ. Ἐκεῖ, θὰ δώσετε ἐντὸ μετὰλλιον αὐτοῦ τοῦ καταστήματος τὸ μετὰλλιον ποῦ φορεῖτε ἐντὸ λαιμὸ σας, καὶ τὸ μετὰλλιον αὐτὸ θὰ τὸ λάβω ὅπουδήποτε καὶ ἂν εἶμαι. Πῶς ; Μὴ σας μέλη. Εἶναι δουλειὰ τῶν βοημῶν καὶ οἱ βοημοὶ ἐξέρουν πάντα ποῦ βρίσκεται ὁ βασιλεὺς Βοδόγ. Μόλις λάβω αὐτὸ τὸ νόμισμα, θὰ ἐνοησῶ ὅτι κινδυνεύετε καὶ θὰ τρέξω ἀμέσως νὰ σας βοηθῶ. Ἐνοήσατε ;

— Μάλιστα, ἀφέντη ! ἀπεκρίθησαν συγχρόνως ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα. — Λοιπὸν, εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, ἐντὸ Πουασονιέρα, κοντὰ ἐντὸ Κλιβιακούρ, μὴν ξεχνάτε ! Καὶ τώρα, παιδιά μου, πρέπει νὰ χωρισθῶμε. Καθένας ἄς τραβῆξῃ τὸ δρόμῳ του. Θὰ ξαναταμωθῆτε ἐντὸ Παρίσι.

Ὁ βασιλεὺς διέταξε δὲν εἶχον νὰ κάμουν ἄλλο παρὰ νὰ ὑπακούσων. Ὁ Τιάρκος ἠσπάσθη τὴν μικρὰν του φίλην, καὶ ἀποχαιρετήσας τὸν κύριόν του, ἐξέκίνησε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν σκηπὴν τοῦ Λουδοβίκου Κορμά.

Εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ παγερὰν νύκτα, ἐνῶ ἀπεμακρύνετο λυπημένος, ἤκουσε μίαν φωνούλαν ἢ ὁποία τὸν προέπεμπε τρέμουσα : — Στὸ Παρίσι ! Ἐστράφη καὶ εἶδε τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς Ζινέττας, φωτιζόμενα ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς σβυνομένης πυρᾶς. Ὑψωσε τὰς χεῖρας καὶ ἀπεκρίθη μετ' ἀνθήν παλλομένη ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ἐλπίδα :

— Στὸ Παρίσι !

ΤΡΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ (Ἐπειτα συνέχεια). ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ ΑΙΤΟΣ

Παρακαλῶντας μίαν Χελώνα τὸν Αἴτο, τοῦ λέει : — Μάθε κ' ἐμένα νὰ. . . πετῶ ! — Μὰ δὲν τὸ βλέπεις, πῶς γεννήθης ἔρπετό ;

Τὴ μαζεμένη σου δὲν νοιώθεις τὴν οὐρὰ ; Τὸ φαλακρὸ καθούκι σου χωρὶς φτερά ; Ποιὰ, δὲν προβλέπεις, θὲ νὰ πάθῃς συμφορὰ ;

Τοῦ κάκου ὁμως ! ἐκίνησε τὸν παρακαλεῖ, Τεντώνοντας ποδάρια, οὐρίτσας, κεφαλή, Τὴ χάρη νὰν τῆς κάνη, νὰ γενῆ πουλι ! . .

Θυμῶνεϊ τότ' ἐκεῖνος, καὶ μ' ὀρμητῆ Στὰ νύχια τὴν ἀρπάξει ἐντὸ στιγμῇ. Καὶ τῆς ἀφίνει ἀπὸ τὰ ἀθήρια τὸ κορμί. . .

Σὰν ὄλους τοὺς περὶφρανοὺς κ' αὕτη, Πῶ νὰ φαγοῦν, ἀπὸ ἐρπετά, ζῆτοῦν ἀητοί, Στὰ βράχῃ ἀπ' τὰ φηλὰ κρεμοσανίζετῃ. Καί, σὰ σταμνίον πασάμενο, θρυφάλλεται !

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Δύο Γιγαντες.

(Ανακάλυψις τοῦ Ἀεροπλανοῦτου.)

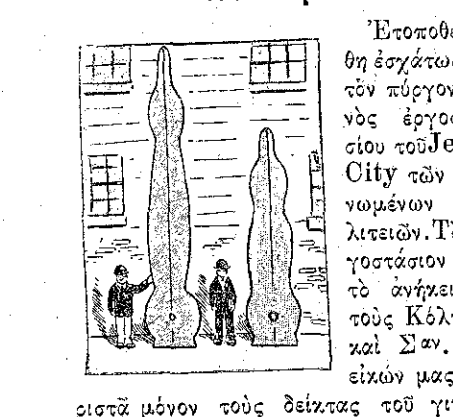


« Ἀγαπητὴ Διάπλασις. Ἐδημοσίευσες ἔως τώρα πολλὰ γιγαντιαῖα πράγματα : μολύβι, κασκίτον, σιγάρον, κτλ. Ἐγὼ σοῦ στέλλω τώρα νὰ δημοσιεύσης, ἂν θέλῃς, καὶ δύο γιγαντιαίους ἀνθρώπους, ἢ



ἀπλούστερα γιγαντας. Ὁ πρῶτος, γνωστότατος εἰς τὸ Λονδίον, εἶνε Ἴρλανδός, ὕψους 2, 08. Ἐσχάτως κατετάχθη εἰς τοὺς Γρεναδιέροισι τῆς Βασίλικης φρουρᾶς. Ἀλλὰ συνέβη κάτι ἀπροόπτου : ἡ σκοπία του δὲν τὸν ἐχωροῦσεν ! Ὁ ἄλλος εἶνε μαύρος στρατιώτης τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ τοῦ Σουδᾶν καὶ ἔχει λάβῃ πολλὰ βραβεῖα ἀνδρείας. Τὸ ὕψος του εἶνε 2, 11. Περὶ αὐτὸν δηλαδὴ τὸν ἀδελφόν του κατὰ 3 ἑκατοστά. »

Τὸ μεγαλύτερον ὥρολόγιον τοῦ κόσμου.



Ἐτοποθετήθη ἐσχάτως εἰς τὸν πύργον ἑνὸς ἐργοστασίου τοῦ Jersey City τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ ἐργοστάσιον αὐτὸ ἀνήκει εἰς τοὺς Κόλγκατ καὶ Σαν. Ἡ εἰκὼν μας παρουσιάζει τὸν δείκτη τοῦ γιγαντιαίου ὥρολογίου του. Εἰμπορεῖτε νὰ κρινετε περὶ τοῦ μεγέθους των ἐξ ἀντιπαρολληθῆς πρὸς τοὺς πλησίον ἰστανμένους ἀνθρώπους, καὶ ἀπὸ τοὺς δείκτας πλέον ἐνοεῖτε τί περιφέρειαν θὰ ἔχη ἢ πλάξ καὶ ἡ μηχανὴ ἐν γένει !

Καὶ τὸ ἀπλούστερον.



Καὶ αὐτὸ ποῦ βλέπετε εἶνε ὥρολόγι. Τὸ ἐπενόησεν ἓνας γάλλος χωρικός, διὰ νὰ μετρήσῃ τὰς ὥρας ἀπὸ τὰς ὀκτώ τὸ βράδυ ποῦ ἐγύριζεν εἰς τὸ σπίτι του. Ἀποτελεῖται, καθὼς βλέπετε, ἀπὸ δύο κηρία καὶ ἀπὸ μίαν σανίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε σημειωμένα οἱ ὥραι ὅπως οἱ βαθμοὶ εἰς τὸ θερμομετρὸν. Ἐπὶ τῶν δύο κηρίων στηρίζεται ὁ μετὰλλινος δείκτης, ὁ ὁποῖος ὀλονὲν κατεβαίνει ὅσον καιοῦνται τὰ κηρία καὶ περὶ ἢ ὥρα, τὴν ὁποῖαν ὁ εὐφυὴς χωρικός ἤμπορεῖ οὕτω νὰ βλέπῃ.

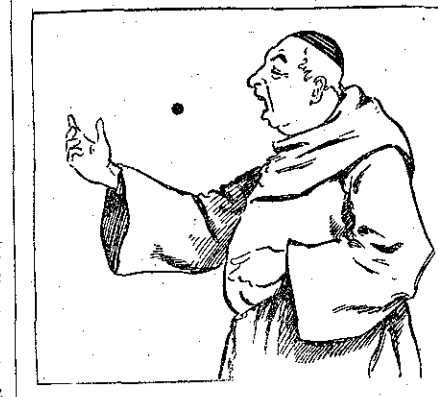
Δὲν εἶνε ρεκλάμα. . .



Κάτι περιεργότατον συνέβη εἰς ἓνα ποδηλάτην, εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ τροχὸς τοῦ δικύκλου του συνήντησε καθ' ὅδον ἓνα καρφὸ μήκους 10 ἑκατοστών. Τὸ καρφὸ αὐτὸ ἐπέπληξε τὸ καουτσούκ, ἐχώθη εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἀέρος καὶ ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ἀντυχῆς, χωρὶς νὰ ξεφουσκωθῇ τὸ καουτσούκ. Μάλιστα ὁ ποδηλάτης δὲν ἀντελήφθη τὸ συμβάν, παρὰ ὅταν ἐγύριζεν εἰς τὸ σπίτι του !

Ὀπτικὸν παίγνιον.

(Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας I. Χαϊδοπούλου)

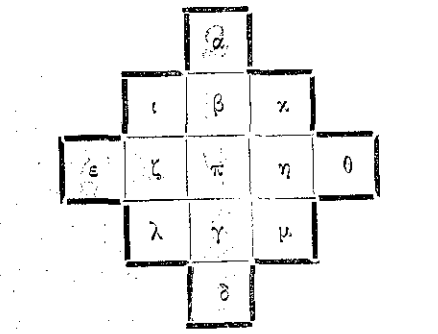


Πῶς ὁ καλόγηρος αὐτὸς θὰ πάρῃ τὸ χάπι του ; Κρατήσατε ἔμπρός σας τὴν εἰκὼνα, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἑκατοστών οὕτως ὡστε τὸ χάπι — τὸ μαῦρον σημάδι ποῦ βλέπετε, — νὰντικρίξῃ τὴν μύτην

σας. Κυττάξτε το ἀνεῶς, καὶ συγχρόνως πλησιάζετε σιγὰ τὴν εἰκὼνα εἰς τὰ μάτια σας. Προσέχετε μόνον νὰ τὴν διατηρήτε πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον ὕψος, ὥστε, ὅπως εἴπαμεν, ἡ μύτη σας νὰ εἶνε ἀντικρὸν εἰς τὸ χάπι. Μίαν στιγμὴν θὰ τὸ ἴδῃτε νὰ γίνεταί εἰς τὸ στόμα τοῦ καλογέρου, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὡς νὰ τὸ σπρώχνῃ μετ' ὁ χερὶ του !

Ἀριθμητικὸν παίγνιον.

(Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογέρας τοῦ Βασιλέα)



Οἱ ἀριθμοὶ 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 16, νὰ τοποθετηθῶν ἐντὸς τῶν τετραγωνιδίων κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε εἰς τὸν σταυρὸν τὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν τετραγωνιδίων αβγθ καὶ εζπθ, νὰ ἔχωμεν ἀθροισμα, καθέτως καὶ ὀριζοντίως, τὸν ἀριθμὸν 36. Εἰς δὲ τὸ τετραγωνιδίον ἀβγθ, τὸ ἀποτελούμενον ἐκ τῶν τετραγωνιδίων ιδκζπλγμ νὰ ἔχωμεν ἀθροισμα κατὰ στήλας, καθέτως καὶ ὀριζοντίως, τὸν ἀριθμὸν 27.

Ἀθήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγορατὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ τὴν λύσιν τοῦ αἰωματοῦ εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μετὰ μίαν δεκάραν ἢ μετὰ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσῦ τοῦ ὁποῖου θαποταλεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσάμενον δι' ἐν τῶν, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἢ συνδρομητὴς θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 21 φυλλαδίου.

Αἱ σχηματιζόμεναί λέξεις εἶνε : Ἡρα, Μυάων, Μήδεια, Μίλων, Ἐρμής, Πηνελόπη, Σιωανίδης, Ἀρραύλαος.

Ἡ συλλαβὴ ΛΟ ἐτυπώθη κατὰ λάθος ΟΛ ἄλλ' ἦτο ἀσήμαντον κ' ἐπιόλως ἐνοεῖτο τὸ παρόρραμα, ὥστε δὲν ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ ματαιώσωμεν διὰ τοῦτο τὸ Παίγνιον.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Χυμνιστάμενον ἐκ τῆς ὑπουργικῆς τῆς παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησῆας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	
Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:		Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20	
Ετησίᾳ 8,-		Ετησίᾳ φρ. χρ. 10,-		Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου	
Ἑξάμηνος 4,50		Ἑξάμηνος 5,50		τιμῶνταί ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).	
Τριμήνου 2,50		Τριμήνου 3,-		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
<i>Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστην μηνὸς</i>		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		Ὀδὸς Ἐβριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον	
Περίοδος Β'—Τόμος 17ος		Ἐν Ἀθήναις, 15 Μαΐου 1910		Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 24	

Ἐλλάδα (οἱ λύται τότε, πολλοὶ τῶν ὁποίων εἶνε ἀγορασταί, δὲν θὰ εἶχον τόσον ἐνδιαφέρον· τὴν πηγαίνου μετ' ἑλπίδα ὅτι εἴμπορεὶ νὰ κληρωθῶν καὶ νὰ γίνου δωρεάν συνδρομηταί·) **Κιότιον** Ἀκροπόλις (ἐλήφθησαν ὅλα·) **Ναπολέοντα Βοναπάρτην** (ἔλαβα εὐχαριστή·) **Καύχημα** τῆς Ἡπειροῦ (ἕρπην Λύσεων ἐστὶν·) **Ναυταί** (τόρα ἔλαβα τύπογραφειὸν καὶ ἔτσι δὲν θὰ ἔχη πλέον αὐτὸ τὸ προνόμιον, τὸ ὅποσον ἦτο καὶ ὄλιγον. . . περιττόν·) **Ταῖτου** (ἔχει καλῶς· ὁ τόμος πρὸς ζητεῖς τιμᾶται δρ. 7· ἂν δὲν ἔχη ἄνθρωπον νὰ στελέξη τὰ γράμματα, στελεχέ τα διὰ ταχυδρ. ἐπιστολή·) **Ἠρώα τοῦ 21** (ἔστειλα·) **Δερσαντοπούλῶν** (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ πολύ·) **Σεμὸν** Ἰον (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ἐσοπίθωμα·) **Μαρίαν** Α. Μ. (θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου·) **Τόσαν** (ἔστειλα ἐκ νέου·) **Πρωχμὴν Καλόβην** (εὐχομαι λοιπὸν καλὰς ἐξελίξεις, ἀλλὰ νὰ σὲ ζαναϊθῶ τὰς διακοπὰς·) **Γ. Ι. Χαϊδ.** (ἐξετελέσθη·) **Ἀργεῖον** Ἑρμῆν (ἔχει καλῶς·) **Ἀθανάσιον Κ. Α.** (ὄχι, ἂν δὲν λάθῃς ψευδώνυμον·) **Ὀδρανὴν Μολῆν** (χαίρω πολύ πρὸς ἡ πρότασιν τοῦ Ἐγγόνου Ἀποστόλου σου ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ μοῦ γράψῃς, καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικᾶ·) **Σπ. Α. Μετ.** (ὠραία ἡ ἐπιστολὴ σου· ἔστειλα·) **Κόρμεν** (ἔστειλα·) **Δωδοναίαν Ἠρώαν** (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολύ δι' ὅσα γράφεις· ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γράφῃς περισσώτερον·) **Χρησιμολογία** (ἔστειλα·) **Ἰδεολογία** (ὄχι, τίποτε ἀπ' αὐτὰ, ἡσύχασε· οἱ στίχοι εἶνε δικοί σου·) **Θραυσθεῖσαν Καρδίαν**, κτλ. κτλ.

Εἰς δασὺ ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Μαΐου θάπαντησά εἰς τὸ προσεχές.

232. Τονόγριφος.
Ἄνθρωπος τις μετ' ἄξιν
Μεταθέτει τὴν ὄψιν
Εἰς τὸ τέλος, διὰ νὰ κάμῃ
Ἐν Βαλκανικῶν ποταμῶν.

233. Ρόμβος.
* * * = Φωνῆν
* * * * = Σύνδεσμος
* * * * * = Νῆσος ὁμηρικὴ
* * * * * = Ποταμὸς τῆς Ἡπειροῦ
* * * * * = Ἀέριον
* * * * * = Ἀργατὸν ὄπλον
* * * * * = Σύμφωνον

234-236. Κεκομμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὄνόματα ζώων.
1. — Ὁ Νῶε λέγεται δικαίως.
2. — Σῆμα, Ἐλένη, νὰ σοῦ δώσω γάλα.
3. — Τὰ μήλα γίνονται ὠραία κομπόστα.

237. Μεσοστιχίς.
Διὰ τῶν μεσαίων στοιχείων τῶν κάτωθι ζητούμενων στοιχείων σχηματίζεται μέρος τοῦ σώματος:

1, Χρησιμολογία εἰς τὴν χαρτοποιάν. 2, Χρονικὴ διάρκεις. 3, Ἔδος ἔξοδος. 4, Μυθολογικὸν ζώον. 5, Βῆς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. 6, Ἀναγράφεται εἰς τὰς ἐφημερίδας.

238. Φωνητολόπιον.
δς - λρς - τ - μ - χρν

239. Γρίφος
1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1
1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1
1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1

ΛΥΣΕΙΣ
163. Δελτάριον (Δέλτα, Ρίον). — 164. Κρόμος-κόδος. — 165. Φειδίας-φειδί.
166. I Π Η 167. Νὸν ἔχων πάντ' ἔχεις. (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχίζει καλοντικῶς ἐκ τῶν ἀνω ἀριστέρᾳ, κάμνει τὸν γῦρον τοῦ σχήματος καὶ καταλήγει εἰς τὸ μεσαίον Σ). —
168. Λαμία-μία=λα+(-ἴσις-τός=)ι+(Υ-περος=)δς=ΔΛ·Γ·ΟΞ.— 169. Διὰ τοῦ Ο: Βρόχος, Ὀλβ·Λ, Ἀοκρὸς, Ὀλορος, Σοφός=ΒΟΛΟΣ.— 170. ΑΘΗΝΑ·ΘΕΜΙΣ (Ἀθάνιατος, Θεμῖς, Ἠμέρος, Νίχη, Ἀ·Στέιος). — 171. Ὡ ζεῖν ἄγγελεῖν Λακεδαιμονίους ὅτι τῆς κείμεθα τῆς κείνων ῥήμασι πεπιθόμενοι.— 172. Ἀλλότρια μὴ ἐπιθῆμι (ἄλλο τρία-μὲ ἐπι θῆ μι.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ
Ἀναλλάσσω γραμματόσημα καὶ δελτάρια. — Theodore Sp. Foros, Smyrne. (I, 85)

ΕΒΔΟΜΗΘΗΣΙΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 21 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 193]

ΑΘΗΝΩΝ Ἐλεγκτῆς Π. Σαμάτου, Σπυρίδου Σ. Ρεγκούτου, Ε. Γ. Παπανικολάου, Νησιωτῆς Σπορῆ, Δημ. Σ. Σακελλαρίδης, Νικ. Α. Πύσης, Μιχ. Ἀλ. Παπαδόπουλος, Ἀνδρ. Γ. Ναυπλιότου, Ἠλιοστάλακην, Γ. Θ. Κινδύνης, Σεμίραϊς Κ. Ἐυμοφοῦλη, Θεοφ. Ἀντωνιάδης, Καλλιόπη Παπαϊωάννου, Ἀνδρ. Θ. Κακιδίης, Μαρίνα Ζάπκα, Ἀριστ. Μ. Στρατιοπούλου, Ρίτα Γ. Μανουγιάννη, Ἰουλιὰ Παρῶδα, Σοφία Ζαφειρίου, Μαρία Κανιλλῆ, Ἀργυρὰ Μ. Στρατιοπούλου, Γ. Κ. Κυριακίδη, Κ. Β. Παπαδημητρίου, Α. Σ. Α. (2006).

ΠΕΙΡΑΙΩΣ Ν. Α. Δημητριάδης, Ἐμμ. Α. Τσολάκης, Ἀθ. Α. Σακελλαρίου, Κ. Ε. Παπαγιαννοπούλου, Γ. Σ. Σπυρίδης, Α. Α. Νικολαοπούλου, Θεόδωρος Α. Λούνας, Α. Σ. Σπυρίδης, Δανάη Σ. Αβραμίου, Κωνστ. Θ. Σαργάνης (20 καὶ 21) Ἰσοπότης, Γ. Μπαρμπαρίδης, Μιχ. Χ. Παπαγιάννης, Γεώργ. Σ. Σακελλαρίου, Γεώργ. Α. Φρατζῆς, Μιχ. Ἐμμ. Παπάς, Ἀνακ. Κ. Παναγιωτοπούλου, Ἀντώνιος, Γ. Παπαθανασίου (20 καὶ 21), Ἐφ. Κ. Σπυρίδης, Λιδο Γ. Σαργάνης, Ἀργυρῆ Γ. Λακκοῦ.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ
ΑΙΟΥΛΙΝΙΤΗΣ Ἀθηνᾶ Π. Παύλου.
ΑΙΓΥΝΙΟΥ Νικόλ. Θ. Ἀντῆ, Ἰωάν. Γ. Παπαγιάννης, Ἰουλιὰ Παπαγιαννοπούλου.
ΑΝΔΡΟΥ Π. Α. Παζαλίδης, Γ. Μαργαρίτης, Π. Α. Ιωάννης, Πολυξένη Α. Κουλουθέρου, Γ. Α. Σαράνης.
ΑΡΓΟΛΙΔΟΥ Ἀργυροπούλου, Α. Π. Γ. Ἀντιβόσκου, Δανάη Κρίνον, Νικόλ. Χ. Ξενοφάνης.
ΒΟΛΟΥ Παν. Παροικιοπούλου, Κούλα Ιωάννα, Τάνια Γούκα, Ἀσπ. Παιδί, Ἀδαμίδου, Ἑλλη Ἀδαμίδου.
ΚΑΛΑΜΟΥ Ἀλ. Β. Κωνσταντίνου, Ν. Γ. Ρίτσος, ΚΕΑΣ Ἀσπασία Γ. Χαροπουλάκη (20ον).
ΚΕΡΚΥΡΑΣ Σπυρίδου Α. Βελαντῆς (20ον).
ΚΟΡΙΝΘΟΥ Φειδῆς Γ. Ἰωάννου, Μιχ. Τζιόκας.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ Νικόλ. Γ. Καραγιάννης.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ Γεώργ. Α. Καραγιάννης, Κωνστ. Ζαχ. Μητσῶνης, Γ. Α. Λαζάνης, Ν. Γ. Σακελλῆ.
ΔΕΥΚΑΛΩΣ Χρήστου Σ. Καραμάνης (20-21).
ΝΑΥΠΛΙΟΥ Κλεομένης Γ. Κοτοπούλης, Λιδο Ν. Μαροπούλου, (20-21).
ΠΑΡΟΥ Ἐμμ. Ναυπλιότης.
ΠΑΤΡΩΝ Κωνστ. Χαρασιόπουλος (20), Κωνστ. Γ. Καραγιάννης, Γεώργ. Γ. Χαϊδόπουλος, Μαρίνα Α. Μάρον, Γ. Α. Μάρον, Κωνστ. Α. Αβραμίου, Στυλ. Γ. Παπαφωφιδίτης, Ἀναστ. Α. Ἀθανασίου, Ἰωάννης Ἀρ. Μουσακίου, Τζη Κ. Σωτηριάδου, Ἐλενθ. Α. Χαλαλῆ.
ΠΥΡΡΟΥ Ἐμμ. Θ. Σακελλῆ.
ΠΥΡΡΟΥ Ἐλενθ. Νικολαοπούλου, Μαρίνα Ν. Βασιλειάδη, Μιχ. Μ. Μανουσαλάς.
ΣΥΡΟΥ Ρένα Κονταρῆ, Γεώργ. Ν. Παριδῆς, Θεόδ. Ἀριστ. Βλαχίτης, Σ. Α. Αμμοιάδης, Ἐμμ. Α. Κωνστατίνου, Ἠλ. Γ. Τομπροπούλου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ Κωνστ. Ν. Μπαρῆς, Ἀδαμῆς Ἀδ. Ἀλεξόπουλος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ Ἰωάν. Χ. Χελμης.
ΧΡΗΣΣΟΥ Α. Γ. Παρῆς.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ Α. Σαργάνης, (20) Γ. Μοίτσος.
ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Ἐλεγκτῆς Λεμονιάδου, ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ Α. Σ. Ζαχαράκης, Μερῶν Μιξή, Ἀδωναῖα Ἡοα.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Κάμνη, (20) Σπυρίδης, (20) Σπ. Α. Μετ. (20-21) Γεώργ. Σούρας, Σοφία Ἀρσενόπουλου, Φλογοῦ τοῦ Βασιλῆ, Φαναγιώτου, Καρυστῆ Κιρκίον, Ἰωάννα Μ. Παπαδοπούλου, Θεόδ. Μ. Παπαδοπούλου, Κλειώκη Σ. Παρῆ, Παναγ. Ἀντωνίλης, Κ. Βαλαβάνης, Κ. Η. Διαμαντόπουλος.
ΜΑΔΥΤΟΥ Θεοφ. Χ. Χριστοφορίδης.
ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ Π. Χρήστου, Νικη Βενετῆ (20).
ΠΥΡΡΟΥ (Βουλγαρίας) Ὀλγα Κεραυτῆ.
ΡΕΘΥΜΝΟΥ Γεώργ. Βαλαχῆς (20), Φιλελευθέρων Πνεύμα (20-21), Κωνστ. Μ. Παναγιώτης.
ΣΜΥΡΝΗΣ Σενία Ἀμα, Πίτρος Ν. Παναγιώτης, Ἀσπασία Νικολαίδου, Ἐλευθερία Π. Ἐμμανοῦλη, Θεοφάνεια Καρδὴ.
ΤΥΡΝΟΒΟΥ Θεοφ. Χατζῆ-Ἐλευθερίου.
ΧΙΟΥ Ἰωάννα Γ. Χρυσή, Κώστας Γ. Χρυσή.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τῶν ἀδελφῶν ὄψην τὴν λύσιν τὰ ὄνόματα ἐπιθήσαν εἰς τὴν Κληρονομήν καὶ ἐληρώθησαν κατὰ ἑσπέρην οἱ εἰς πέντε· **ΠΕΤΡΟΣ** Ν. ΠΑΝΤΕΛΙΑΝΗΣ ἐν Σμύρῃ, **ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ** Γ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗΣ, μαθητὴς ἑλλη. Σχολεῖον, ἐν Ναυπλίῳ, **ΑΡΙΣΤ. Μ. ΣΤΡΑΤΟΠΟΥΛΟΣ**, ὁδὸς Χαλκιδίου 5 ἐν Ἀθήναις, **ΚΩΝΣΤ. Α. ΑΡΟΥΔΙΑΣ**, ἐν Πάτραις, καὶ **ΕΜΜ. Α. ΤΣΟΛΑΚΗΣ**, ὁδὸς Κωνσταντινουδίου 189 ἐν Περαίᾳ; καὶ ὁ μὴν πρῶτος ἐνεργήσῃ δι' ἐξῆς μηνῶν, οἱ δὲ ἄλλοι τέσσαρες διὰ μίαν ἑκατοστημῆτος.
Πλεονάζει δρ. 1, 30 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμῶν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΜΑΣ

Ἀπὸ τὸν ἄλλον μῆνα ἀρχίζουν αἱ διακοπὰς. Εἶνε ἡ ἐποχὴ ποὺ τὰ παῖδα ἔχουν περισσώτερον καιρὸν νὰ παίξουν. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν τὰς τῶν μάθων διαφορά παιχνιδίων καὶ ἀρχίζου σήμερον μὲ μερικὰ χειροτεχνήματα, ποὺ εἴμποροῦν νὰ τὰ κατασκευάσουν καὶ τὰ μικρότερα παῖδα, ἀγῶρια ἢ κοριττα.

Βλέπετε αὐτὸ τὸ κομψότατον γραφειάκι, μὲ τὰ πολλὰ συρτάρια; Ἀπὸ τί νομίζετε ὅτι εἶνε κατασκευασμένον; — Ἀπὸ κουτιά σπύριτον τῆς ἀσφαλίας!

Τρία κουτιά κολλημένα μετ' ἑαυτῶν, τὸ ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, σχηματίζουν κάθε πῶδι. Πρέπει νὰ κάμνεται τέσσερα τέτοια πῶδια. Ἐπειτα θὰ ἐνώσεται μετὰ τῶν δεκαπέντε κουτιά, εἰς τρεῖς σειρὰς, ἀπὸ πέντε κουτιά ἡ καθένα, καὶ θὰ κατασκευάσετε ἕνα μεγάλο τετράγωνον, τὸ ὅποιον θὰ κολλήσετε ἐπάνω εἰς τὰ τέσσερα πῶδια. Τὸ τραπέζι ἔγινεν. Ἐπειτα θὰ κάμνεται ἄλλη μίαν σειρὰν ἀπὸ πέντε κουτιά, καὶ θὰ τὴν κολλήσετε ἐπάνω εἰς τὸν τραπέζι, εἰς τὴν ἄκρην.

Ἡ σειρὰ αὕτη θὰ εἶνε ἡ ἐταξέρα μετὰ τὸν τραπέζι. Κάθε κορυφὴ εἶνε καὶ ἕνα συρτάριον. Θὰ τραπητέτε τὴν ἐμπροσθίαν πλευρὰν καὶ θὰ περάσετε ἕνα κομμάτι σπύριτου. Ἡ ἀπλοῦς θὰ τὸ κολλήσετε ἐπάνω, ἀποῦ τὸ κόψετε ὅσον χρειάζεται. Εἶνε τὸ γραφεῖν τοῦ συρταριῶ. Ἀπὸ αὐτὸ θὰ τὸ τραβάτε καὶ θάνοιγοκληνε. Ἄλλα τρία τέτοια συρτάρια κατασκευάζετε εἰς τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τοῦ γραφείου. Βάφετε ἔπειτα τὸ σύνολον μετὰ σκού-

ρον κατὰ χροῖα, — θὰ ἔχετε βέβαια νεορομπογιές, — καὶ τὸ γραφειάκι εἶνε ἔτοιμον. Ἄν θέλετε τώρα νὰ τὸ κάμνεται ἄλλο χροῖα, ἀνοικτὸν κίτρινον, ἢ ἀνοικτὸν μπλέ, κολλᾶτε ἐπάνω εἰς τὰ κουτιά ἄσπρον χαρτὶ, καὶ ἔπειτα τὰ βάφετε ὅπως σὰς ἀρέσει.

Μετὰ τὸ σπύριτον ἐπίσης — καὶ ὑποθέτω ὅτι ἔχετε ἢ εἴμπορεῖτε νὰ μαζεύσετε ἄσφονα, — κατασκευάζονται καὶ ἄλλα ἐπιπλα μετ' ἑαυτῶν τὸν ἴδιον τρόπον ποὺ κατασκευάσθη τὸ γραφεῖον. Ἄλλ' αὐτὰ πλέον τάξιμον εἰς τὴν φαντασίαν σας. Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι εἴμπορεῖτε



χάρτινα, ἢ νὰ γίνου ἀπὸ χαρτάνια καταλλήλως χρωματισμένα. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ὅλ' αὐτὰ πρέπει νὰ εἶνε κομψὰ καὶ καθαρά. Ὅχι τσαπατσούλικα πράγματα. . . .

Ἄπεξ ἀπὸ τὸ Ζαχαροπλαστεῖον βλέπετε καὶ δύο κυρίας ποὺ φωνίζου. Πῶς θὰ γίνου αὐταί; Ἄλλὰ εἶνε τὸ εὐκολώτερον πρῶγμα τοῦ κόσμου νὰ κατασκευάσετε δύο κυρίας: Ἀπὸ ψίγαν ψωμιού διὰ τὸ κεφάλι καὶ τὸν κορμῶν, καὶ ἀπὸ σπύριτα διὰ τὰ χέρια καὶ διὰ τὰ πόδια. Ἐπειτα τὸ σῶμα αὐτὸ ἢ ὁ σκελετὸς ἐνδύεται μετὰ διάφορα κουρελάνια, τὰ ὅποια σχηματίζουν τὰ φορέματα, τὰ καπέλλα, κτλ. Ἄρινον δὲ ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἴμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ χάρτινα.



Ἀπὸ ψίγαν ψωμιού καὶ ἀπὸ σπύριτα εἴμπορεῖτε νὰ κατασκευάσετε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν ποὺ παγοδρομοῦν. Τὰ πόδια τῶν εἶνε δύο σπύριτα, εἰς τὰ ὅποια κολλᾶτε ἀπὸ κάτω ἄλλα δύο, διὰ νὰ παραστήσετε τὰ παγοπέδιλα ἢ τὰ σκί. . . .

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς πῶ περισσώτερα. Προσθέτω μόνον ὅτι εἶνε μεγάλη εὐχαρῆστις διὰ κάθε παῖδι νὰ παίξῃ μετὰ παιχνιδία ποὺ κατασκευάσει μόνον.

Ἄλλα καὶ τὰ μεγαλύτερα παῖδα, χάριν διασκέδασις, εἴμποροῦν νὰ κάμνουν τέτοια παιχνιδία ὠραιώτατα καὶ νὰ τὰ χαρίζου — ἄλλη χαρὰ — εἰς τὰ μικρὰ τῶν ἀδέλφια.

Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ

